

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **M. A. S. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2016, č. j.: OAM-457/ZA-ZA11-ZA15-2016, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o mezinárodní ochranu shledána jako nepřijatelná dle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o mezinárodní ochraně bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Součástí výroku rozhodnutí je i konstatování, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanovují kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Italská republika.

V žalobě uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je Italská republika podle čl. 3 Nařízení. Z odůvodnění napadeného shrnutí je ovšem více než zjevné, že správní

orgán neurčil, že by příslušným členským státem byl první členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu (tedy Česká republika), ani nepostupoval ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení, nýbrž právě naopak, , když se výslovně rozhodl čl. 3 odst. 2 daného Nařízení neaplikovat jako příslušný členský stát určit Italskou republiku s odkazem na čl. 12 daného Nařízení. Výrok napadeného rozhodnutí odkazující na čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady tedy postrádá ve svém odůvodnění jakékoliv opory, dokonce je s odůvodněním rozhodnutí v rozporu. Napadené rozhodnutí tedy označil žalobce za nezákonné, respektive nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost. Správní orgán totiž náležitou úvahu, zda nelze Italskou republiku podřadit pod čl. 3 odst. 2 daného nařízení vůbec neprovedl.

Dále žalobce zpochybnil názor žalovaného, dle něhož je Italská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobce na území Italské republiky. Takové odůvodnění dle žalobce nemůže obstát, neboť ze skutečností, že Italská republika učinila akceptaci přemístění nelze vyvozovat, že neexistují závažné důvody se domnívat, že v této republice dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o azyl. Uvedl, že správním orgánem zmiňovaná „akceptace“ nemá žádnou vypovídací hodnotu, pokud jde o posouzení, zda ze strany Italské republiky lze či nelze vyvozovat závažné důvody pro domněnku systematických nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Naopak, celé odůvodnění napadeného rozhodnutí nasvědčuje závěru, že správní orgán náležitou úvahu ohledně případných systematických nedostatků vůbec neuvedl. Samotná skutečnost, že Itálie je členem Evropské unie a ratifikovala mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách ničeho nevypovídá o existenci závažných důvodů ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Považoval za naprosto zjevné, že skutečnost, že v Itálii ročně požádají o azyl tisíce uprchlíků, se podává z vedení migračních tras, daných z velké části geografickými důvody. Na migrační a azylový systém Itálie je i nadále vyvíjen značný a stále rostoucí tlak, nikoliv v důsledku neexistence obav uprchlíků z tamního azylového systému, nýbrž v důsledku pokračující nestability a konfliktů v bezprostředním sousedství Itálie, jak vyplývá mimo jiné z rozhodnutí rady EU 2015/1601 ze dne 22. 9. 2015, kterým se stanoví dočasná opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka. Vyslovil tak přesvědčení, že závažné důvody domnívat se o existenci systematických nedostatků v Itálii ve smyslu čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady jsou naopak dány. Ani v pozdější judikatuře Evropského soudu pro lidská práva dosud nikterak nebyly dotčeny závěry, k nimž tento soud dospěl ve věci **Tarakhel v. Švýcarsko** 4. 11. 2014, č. 29217/12. Žalobce nabyl přesvědčení, že v jeho případě měl správní orgán obdržet individuální garance od italských autorit, že se mu dostane odpovídajícího zacházení. Dále uvedl, že správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí sice uvedený rozsudek Evropského soudu pro lidská práva zmínil, nevyžádal si však od italské strany dostatečné záruky náležitého přístupu italské strany s odůvodněním, že to není případ žalobce, neboť ten není nezletilou osobou a ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována. Dle žalobce však správní orgán pominul, že uvedené závěry Evropského soudu pro lidská práva není možné vztahovat jen na nezletilé osoby či širší rodiny.

Dále žalobce vzpomenout, že ve věci **Khlaifia a ostatní v. Itálie**, 1. 9. 2015, číslo 16483/12 Evropský soud pro lidská práva shledal porušení Úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod s tím, že žadatel o mezinárodní ochranu byl detencí nepřipustně zbaven osobní svobody, jakož i podmínkami v detenčním zařízení. Dle žalobce tedy nemůže obstát přístup správních orgánů, který v napadeném rozhodnutí obecně konstatoval, že na úrovni Evropské unie ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Nemožnost přemístění žalobce je totiž spojena již s existencí závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, které jsou, jak shora uvedeno, v této věci nepochybně dány. Evropský soud pro lidská práva ve věci **M.S.S. v. Belgie a Řecko**, 21. 1. 2011 č. 30696/09 potvrdil, že musí být ověřena praktická implementace standardů ochrany a musí být předejito transferu všude tam, kde je reálné riziko porušení čl. 3 úmluvy, pokud by byl transfer proveden. Této povinnosti správní orgán nedostál.

Žalobce uvedl, že nelze akceptovat ani tvrzení správních orgánů, že dle posledního vyjádření úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k situaci Itálii z července 2013 došlo v Itálii ke zlepšení tamní situace oproti předcházejícím letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, tak z hlediska kvality vedených řízení a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému. Rovněž po uvedeném datu daný úřad následně nevydal žádné negativní stanovisko ve vztahu k realizaci návratu do Itálie. Žalobce považuje odkaz na tuto zprávu za typické nepřipustné souhrnné skutkové zjištění. Připomenul, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, z jakých konkrétních tvrzení ve zprávě obsažených správní orgán činí taková skutková zjištění. Navíc zprávu z roku 2013 rozhodně nelze považovat za aktuální. Správní orgán tak dle žalobce porušil povinnost opatřit si pro vydání rozhodnutí přesné a aktuální informace z různých zdrojů, které by bylo nutno v posuzovaném případě na věc aplikovat. Riziko ve smyslu čl. 13 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud dojde a Itálií, vyplývá i ze zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. I podle „Europe Refugee Emergency Response, update 23,12.-18. únor 2016“ v Itálii nadále přetrvávají obtíže, pokud jde o přístup k procedurám mezinárodní ochrany. Skutečnost, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu je v Itálii kritická, vyplývá též z rozhodnutí rady EU 2015/1601 ze dne 22. 9. 2015, kterým se stanoví dočasná opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka. Taktéž v „Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees Compilation report – Universal periodic review, březen 2014“ se uvádí, že mnoho zbývá učinit, aby byl zajištěn plný respekt k lidským právům migrantů v Itálii.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popírá oprávněnost námitek uváděných žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení Evropského parlamentu a Rady a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Dále konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu, jímž žalobce prokázal svou totožnost, bylo zjištěno, že byl dne 11. 5. 2016, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem schengenského víza č. 026463877 vydaného Italskou republikou dne 1. 3. 2016 v Havaně s platností ode dne 7. 3. 2016 do dne 19. 6. 2016, počtem

90 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobce aplikoval kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. S ohledem na výše uvedené požádal správní orgán dne 12. 5. 2016 Italskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 27. 6. 2016 pak správní orgán obdržel informaci, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je tak Italská republika povinna převzít jmenovaného žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v České republice.

Žalovaný tak byl přesvědčen, že jeho rozhodnutí vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Dle přesvědčení žalovaného žalobci nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v Italské republice nehrozí. Italská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Italská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Z tohoto pohledu pak není opodstatněný důvod k obavám z vycestování žalobce do Italské republiky. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal ohledně Italské republiky žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Poslední vyjádření Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k situaci v Itálii, obsažené v jeho doporučeních z července 2013, naopak jednoznačně hovoří o zlepšení tamní situace oproti předcházejícím letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, tak z hlediska kvality vedených řízení ve věci mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému. Dále žalovaný uvedl, že pokud odkazuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí na doporučení Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k situaci v Itálii z července 2013, které žalobce označuje za neaktuální a „za typické a nepřípustné souhrnné skutkové zjištění“, činí tak proto, že se jedná o poslední (a tedy i nejaktuálnější) vyjádření Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Po tomto datu Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky již žádné negativní stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Itálie požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do této země, jak to učinil například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka, nevydal. Žalovaný dále zdůraznil, že ani na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, tak ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný zdůraznil, že si je vědom rozsudku Evropského soudu pro lidská práva v případě **Tarakhel** proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12) ze dne 4. 11. 2014, na který žalobce ve své žalobě poukazuje a který zakázal transfer afghánské rodiny do Itálie s odůvodněním, že Švýcarsko si nezajistilo od italských

orgánů dostatečné záruky, že bude zachována celistvost rodiny a zejména že nezletilým dětem budou zaručeny dostatečné podmínky zohledňující jejich věk. Soud v tomto rozsudku zároveň uvedl, že situaci v Itálii nelze v žádném případě přirovnat k situaci v Řecku v době rozhodnutí ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku, a konstatoval, že ze skupiny žadatelů o azyl, kteří jsou obecně znevýhodněnou a zranitelnou skupinou, je požadavek zvláštní ochrany zejména důležitý, pokud se jedná o děti, a to i když jsou doprovázené svými rodiči. Transfery do Itálie přitom soud v rozsudku neoznačil za obecně nemožné, když konstatoval, že je třeba se zvláštní opatrností zkoumat, zda se v případě mimořádně zranitelných osob (jako jsou nezletilí žadatelé o azyl) dostane těmto osobám zacházení odpovídající jejich situaci. Žalovaný po individuálním posouzení případu žalobce, který není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována, nezjistil žádné objektivní a aktuální informace, které by v případě jeho transferu do Italské republiky potvrzovaly jakékoliv riziko ve smyslu porušování mezinárodních závazků Italskou republikou, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy. Žalovaný k tomu podotkl, že dle ustálené judikatury Ústavního soudu musí mučení, nelidské či ponižující zacházení vždy dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah článku 3 Evropské úmluvy. Žalovaný poukázal na skutečnost, že Italská republika jako člen Evropské unie je rovněž signatářem Evropské úmluvy a jako taková je rovněž vázána standardem ochrany lidských práv, který je ekvivalentní standardu vyžadovanému v České republice.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce poskytl dne 13. 5. 2016 údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělil, že z vlasti vycestoval letecky do Říma dne 25. 3. 2016 na základě schengenského víza vydaného Italskou republikou. Do České republiky přicestoval autobusem dne 9. 5. 2016. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že se nechce vrátit na Kubu. Pohovor byl se žalobcem proveden téhož dne za přítomnosti tlumočnicka španělského jazyka po předložení průkazu totožnosti – cestovního dokladu Kubánské republiky č. 1869520 – platného do dne 7. 1. 2022. Žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že o mezinárodní ochranu v Italské republice nepožádal, protože se mu nelíbí ani tato zem ani její zákony. Není proto ochoten se tam vrátit. Vyřizování italského víza je snazší než vyřizování víza českého, proto se rozhodl vyřídit si právě toto italské vízum. Na italské ambasádě žádají pouze doklad o zaměstnání, zatímco na české ambasádě žádají daleko více odkladů a trvá to déle než jeden měsíc. Žalobce připustil, že si zařídil falešný doklad o zaměstnání a na italské ambasádě mu to prošlo. V Itálii se mu nelíbí, je tam Vatikán a náboženství, které ho odpuzuje. O Itálii měl původně jinou představu.

Ze správního spisu dále vyplynulo, že žalobce byl v den podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky, tedy dne 11. 5. 2016, držitelem schengenského víza č. 026463877 vydaného Italskou republikou dne 1. 3. 2016 v Havaně s platností ode dne 7. 3. 2016 do dne 19. 6. 2016, počtem 90 dní pobytu a vícenásobným vstupem, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci.

Hodnocením naznačených skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný se ve správním řízení v dané věci musel zabývat tím, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež mohl na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 12 citovaného nařízení.

Krajský soud považuje ve shodě s názorem žalovaného za zřejmé, že dne 11. 5. 2016, kdy podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, byl držitelem platného schengenského víza č. 026463877 vydaného Italskou republikou, a to dne 1. 3. 201 v Havaně, s platností ode dne 7. 3. 2016 do dne 19. 6. 2016, počtem 90 dnů pobytu a vícenásobným vstupem.

V případě žalobce tedy bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které uvádí: *„Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil“*. Žalovaný tedy postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, když dne 12. 5. 2016 požádal Italskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 27. 6. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Italská republika uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Krajský soud se tedy na základě těchto zjištěných okolností přiklonil k názoru žalovaného, že dle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Aplikací dané právní úpravy na projednávanou věc krajský soud dospěl k závěru, že Italská republika je povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Shora konstatovaný obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný postupoval zákonně, když na základě uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky shledal nepřípustnou a správní řízení o této žádosti zastavil.

Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k

učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se jejími konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Na základě uvedeného krajský soud uvádí, že nemohl přisvědčit žalobním námitkám o nedostatečném vypořádání se se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci samé, neboť ty byly žalovaným zcela správně zjišťovány a to v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu. Současně uvádí, že je mu známa závazná judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27), která vymezuje povinnost správního orgánu zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, zda přemístění žadatele o azyl do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylová řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Ve shodě s názorem žalovaného dospěl i krajský soud k závěru, že Italská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Přiklonil se k názoru žalovaného, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Italské republiky, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Italská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferů žadatelů o mezinárodní ochranu. Nejsou známy žádné informace, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumanitárních podmínkách v italských zařízeních v průběhu azylového řízení.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že uvedená argumentace žalovaného je obecného charakteru, to však ještě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, když je zřejmé, že žalovaný se uvedenou skutečností zabýval (ač tomu v minulosti u rozhodnutí tohoto typu nebylo a rozhodnutí žalovaného byla z uvedeného důvodu Nejvyšším správním soudem a krajskými soudy zrušována). Žalobce byl v rámci správního řízení poučen ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady. V podané žádosti ani při pohovoru dne 13. 5. 2016 žalobce žádné výhrady ke způsobu vedení jeho azylového řízení v Itálii, a to ve smyslu systematických nedostatků, jak jsou uvedeny v čl. 3 odst. 2 pododstavci druhém Nařízení Evropského parlamentu a Rady, neuvedl.

Žalobcem uvedené odkazy na rozsudky jiných soudů, zejména evropských soudů, vzal krajský soud při svém rozhodování v úvahu. Namítaná nemožnost návratu žalobce do země Evropské unie, v níž požádal o azyl, tedy ve světle uvedených skutečností nemůže obstát. Krajský soud plně odkazuje na názory

žalovaného k této otázce obsažené jak v samotném napadeném rozhodnutí, tak i v jeho vyjádření k žalobě. Shoduje se s jeho závěrem, že rozsudek Evropského soudu pro lidská práva v případě **Tarakhel** proti Švýcarsku nelze na daný případ aplikovat, když princip zachování celistvosti rodiny není možno na případ žalobce vztahnout.

Krajský soud k postupu, kterého se žalobce domáhá tj., posouzení jeho žádosti v České republice, nikoli v Itálii, která je podle kapitoly III Nařízení Evropského parlamentu a Rady příslušná, odkazuje na stanovisko NSS obsažené např. v jeho rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016, či ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016, v němž je uvedeno, „že stěžovatel by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin III. Cíli tohoto nařízení je nejen racionalizace posuzování žádostí o azyl (mezinárodní ochranu) a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping. Okolnosti projednávané věci svědčí o tom, že stěžovatel se snažil dosáhnout posouzení své žádosti v České republice právě proto, že se domnívá, že rozhodnutí zdejších orgánů by pro něj mohlo být příznivější. Požaduje tedy postup, kterému má existence nařízení Dublin III zabránit. Jakkoli může být tato snaha lidsky pochopitelná, z výše uvedených důvodů jí nelze vyhovět.“

Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky důvodně shledal jako nepřipustnou, neboť k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 8. září 2016

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně